

„A férfiak azért beszélgetnek a nőkkel, hogy lefekhessenek velük, a nők azért fekszenek le a férfiakkal, hogy a férfiak beszélgessenek velük.”

John Corey eszmefuttatása
(N. DeMille: Az oroszlán játszámája
címmű regényéből)

1.

Csak egy kérdés

Most, hogy így ráérek, és éppen hanyatt fekszem a kanapén egy sörrel, arra gondoltam, mondok nektek pár szót a nőkről, a férfiakról, meg arról, ami szerintem ezt az egész dolgot mozgatja.

Persze ezúttal kizárólag férfiszemmel, férfi megközelítéssel, tekintet nélkül a másik oldalra.

Károly vagyok.

Harminckét éves, elvált. A mai divatos dumával élve persze azt kellene mondanom, hogy „szingli”, de valahogy nem áll rá a szám. Bár az is kétségtelen, hogy nem a dolog klasszikus értelmében vagyok szingli. Tulajdonképpen az egyetlen furcsaságom éppen az, hogy szingli vagyok – hozzá kell mindjárt tennem: nem saját akaratomból. A nőkkel van a gond.

Először is tele van a hócipóm azzal, hogy mindenki, mindig, mindenhol csak és kizárólag az ő lelkükkel foglalkozik. Mintha egy férfi nem lenne más, mint egy érzéketlen tuskó, akinek nincsenek érzései. Hát kérem: vannak!

Csak nem ugyanolyanok, mint a nőknek.

Mégis, mindenütt visszaköszön, hogy a csúf, gonosz férfi elnyomja a szép és jólelkű nőt.

Hogy mire is gondolok? Például arra, miért is válik el az ember. Na, erről aztán tudnék mesélni!

Vegyünk példának okáért egy mindennapos szituációt. Hazaér az ember este, és mivel kilóg a bele az egész napos gályázástól - meg úgy általában is elege van a napból -, nagyjából három dologra vágyik: le akarja rúgni a cipőjét, szeretne, mondjuk egy kávé, meg jó volna húsz perc béke. Fel akar töltődni. Csak húsz perc! Olyan nagy kérés ez? Húsz perc *csend* – kérdések és válaszok nélkül. Utána már mehet a verkli, de kell húsz perc *shut up!*

A nő azonban nemhogy húsz, de öt percet sem bír ki.

Szinte azonnal gyanút fog, ha nem harminckétfogú vigyorral érünk haza, és jön a leggyűlöltebb kérdés.

– Mi bajod, Kari?

– Semmi.

Ha egy férfi azt mondja, hogy semmi baja, akkor százból kilencvenötöszer *tényleg* semmi baja sincs. Csak fáradt, valami másra gondol – vagy éppen semmire.

Ezt azonban a volt nejem, Anita sosem hitte el.

– De olyan furcsa vagy!

– Mondom, hogy semmi bajom!

– De nagyon csendben vagy.

Mély levegőt vettem, és lassan, tagoltan, bár kétségtelenül immár némi feszültséggel megismételtem.

– Mondom, hogy *jól* vagyok!

– Biztos nincs semmi bajod?

És akkor természetesen eldurant az agyam.

– Na, most már van!!!

Anita megütközve meredt rám a kanapé túlsó oldaláról.

– Most meg mi bajod? Hazajössz *idegesen*, én meg csak megkérdezem, mi bajod! Szégyelld magad! Hiszen ez csak egy kérdés volt...

És kész volt a baj. A nap el volt cseszve, mehetett a morcosság elalvásig.

Férfiszemmel nézve – hiszen mi mással is nézhetném? – akkor fordul igazán komolyra a probléma, amikor este rúgja össze a port a férfi, és a nő. Ha úgy nagyjából Fókusz-time után vitatkoznak, akkor két lehetőség van: aznap este már vagy nem lesz „action” – vagy azzal békülnek ki. Igaz, az utóbbi esettel nincs is semmi problémám. A férfi egyszerűen működik: ha a horizontálisan megtartott békítő tárgyalás sínre kerül, akkor beköszönt a lelki béke. Is.

Csakhowy pontosan tudtam, hogy Anita másnap megint meg fogja kérdezni: mi bajod? Mindig megkérdezte. Vajon a nők miért nem tudják az *egyszerű* dolgokat valóban egyszerű dolgokként megélni?

Amúgy egy kisvárosban lakunk a fiúkkal. Nem egy New York, és ebből következően Manhattanünk sincs. Speciel Chicagonk van, de ez más kérdés... Nevezzük ezt a kisvárost, mondjuk Szekszárdnak, ám őszintén szólva, ez mindegy. Mindenesetre címnek sokkal jobban hangzik, mint például a „Szex és Tapolca”.

Sajátos szubkultúra ez.

Természetesen, a Nagyfaluban a nép meg van róla győződve, hogy mi itt mindenkit név szerint ismerünk, és valószínűleg azt hiszik, tátva marad a szánk az IKEA láttán, vagy elbizonytalanodunk attól, hogy Budapestiában nem a sofőr adja a jegyet a buszon. Kapva a lehetőségen persze nem is veszünk...

Elmondok egy titkot: nem ismerünk mindenkit név szerint, és a szánk sem marad tátva. Tényleg. Van élet Budaörsön túl is, bár elismerem, ezt *onnan* talán tényleg nehéz elhinni.

De inkább visszatérek magunkra.

Négyen vagyunk, mindannyian harmincasok, és nőtlenek. Igazság szerint nem rajtunk múlt, hogy még mindig – vagy már megint – facérok vagyunk, de a tény tény: így alakult. A régi

haverok már mindannyian úgy hat-hét éve megnősültek, gyerekeket nemzettek, és mindehhez bónuszként anyósokat kaptak. Ha megnyerte, hadd vigye! – nem igaz?

Hírmondónak megmaradt, a szépfiúkorából kiöregedőben lévő kis társaságunk legidősebb tagja Sam. A keresztségben a Sámuel névvel verte meg az Úr, és ehhez járul még az, hogy kissé ostoba (és nagyon-nagyon sznob) szülei egész kamaszkorában úgy ejtették a nevét, hogy „szemjuel”. Hiába, akkoriban dúlt a Dallas-éra, így barátom tizenvalahány évesen megkapta szüleitől grátisz a Sam nevet. Egyébként Sam nővére is ekkortájt lett Pamela. Barátomnak állítólag eredetileg a Ray nevet szánták, ám az fonetikusán leírva annyira hülyén nézett ki, hogy erről végül mégiscsak lemondtak a szülei. Így lett Sam. Momentán én csak egyetlen Sam-re emlékszem a Dallasból, Samanthára, de lehet, hogy kihagytam pár részt.

Szóval egyelőre csak róla akarok mesélni, mert a „napi kedvenc kérdés problémáját”, amely számomra egy komoly méretű járólapp volt a válás felé vezető gyalogúton, ő bizony remekül megoldotta.

Nem kell nagy ész, hogy rájöjjünk, nem csak ez a neve van Samnek, de hát így hívhatja magát, én pedig vagyok olyan szolidáris, hogy ha neki ettől jó, hát így szólítom. Sam második neve a Sámuel mellett a vehemens nagyapára való utalásul Boldizsár.

Nos... hogy is mondjam csak?...

Ő az igazi vidéki über-mega-gigamájer mintapéldánya. Kopasz – naná, hogy mindenhol! – tetkő van a bal vádliján, és sárga, háromajtós Golf III-assal jár. A kocsi tizennégy éves, alul szét van rohadva, de ettől még úgy néz ki, mint egy szpojlerreklám. Még a visszapillantóra is szárnyakat tettek, olyan tőle a kasztzni, mint egy tarajos süli.

Sam kora meghatározhatatlan. Szerintem kábé negyven lehet, de ő köti magát a harmincháromhoz. Foglalkozására nézve szobafestő, de azt mondja magáról, ha kérdezik, hogy galériatulajdonos. Tulajdonképpen nem is hazudik, tényleg van egy galériája. Azon van az ágya a garzonjában. Már előre röhögünk, amikor elkezdi fűzni az aktuális csajt, hogy megmutatná a „galériáját”.

Amikor a nők mibajod-mániájáról faggattam, Sam, a nagy öreg egyszerűen csak azt mondta:

– Hát akkor egyáltalán ne dumálj velem, cimbi!

– Hogyhogy ne beszélgessek az asszonnyal? – ütköztem meg az eszement ötleten. – Hiszen a feleségem!

Sam vállat vont, és megfogalmazta élete ars poeticáját:

– Ha megszákoltad a halat, már nem kell neki kukorica.

Hm...

Sam nem egy bonyolult lélek. Viszont működik. Talán neki van igaza, és csak én nem vagyok képes azonosulni a világszemléletével?... Pedig sokan követik. Ez is arra mutat, hogy tudomásul kell vennem: kisebbségi világban élek. Egy szűk, ám a közhangulatot súlyát meghaladóan befolyásoló réteg szerint az a divatos, ha az ember nem követi a konvenciókat. Ez pedig nem kedvez a magamfajtának.

Nem vagyok sem kirívó, sem eltérő, sem valóságshow-imádó – egyszóval az új évezred elejére sikerült többségiként kisebbségbe szorulnom.

Egy letűnt kor őskövülete vagyok.

Godzilla – meg én.

Szerintem egyébként *az* az idő volt a normális, de lehet, hogy tévedek.